

днепровья (поздний кайнозой)" (1988 р.); "Палеогеографические этапы плиоцена и плейстоцена Западного Донбасса" (1991 р.); "Стратиграфическая схема четвертичных отложений Украины" (1993 р.); "Стратиграфическая схема плиоценовых отложений Украины" (1993 р.); "Этапность развития природы Донбасса в голоцене и позднеледниковье" (1994 р.); "Проблеми охорони геологічної спадщини України" (1999 р.); "The Middle Paleolithic of the Western Crimea" (1999 р.); "The Middle and Upper Paleolithic of the Eastern Crimea" (2004 р.); "Kabazi II: the Last Interglacial occupation, environment and subsistence" (2005 р.); "Paleoenvironment of the Crimea during the Last Interglacial" (2005 р., співавт.); "Kabazi V: interstratification of the Micoquain and Levallois-Mousterian camp sites" (2007 р.); "Острів Зміїний. Природа і люди" (2008 р., співавт.); "Основи палеогеографії четвертинного періоду" (2010 р.); "Просторово-часова кореляція палеогеографічних умов четвертинного періоду на території України" (2010 р.), карт до Комплексного атласу Київської області, Національного атласу України та Історичного атласу України.

Проводить експедиційні роботи на території України – від Закарпаття до Донбасу, від Чернігівського Полісся до Південного берегу Криму. Відвідала майже всю Європу, країни Середньої Азії, Австралію, США, Єгипет, Індію та Туреччину як учасник численних наукових конференцій та міжнародних проєктів.

Член стратиграфічної комісії Міжнародної спілки четвертинників INQUA, член міжнародної комісії із четвертинної стратиграфії Європи, член редакційної колегії міжнародного журналу *Quaternary International*, віце-президент Українського національного комітету Міжнародної спілки четвертинників.

ВАЛЕНТИНУ КИРИЛОВИЧУ ХІЛЬЧЕВСЬКОМУ – 60!

Народився Валентин Кирилович 23 грудня 1953 р. в селищі Хотів Києво-Святошинського району Київської області.

У 1976 р. закінчив кафедру гідрології суші географічного факультету Київського державного університету імені Т.Г.Шевченка за спеціальністю гідрологія суші, спеціалізація гідрохімія.

1976–1978 рр. – інженер, старший інженер, у 1979–1988 рр. – молодший, у 1988–1989 рр. – старший науковий співробітник проблемної науково-дослідної гідрохімічної лабораторії географічного факультету цього університету. Одночасно у 1978–1982 рр. навчався в заочній аспірантурі на кафедрі.

У 1984 р. у Гідрохімічному інституті (м. Ростов-на-Дону, Росія) захистив кандидатську дисертацію "Зміна хімічного складу річкових вод басейну Верхнього Дніпра під впливом антропогенного фактора" за спеціальністю 11.00.10 – гідрохімія (науковий керівник – д.геогр.н., проф. В. І. Пелешенко).

1988–1989 рр. проходив наукове стажування та читав лекції в Бухарестському університеті (Румунія).

З 1989 р. – доцент, з 1997 р. – професор кафедри гідрології та гідрохімії.

У 1996 р. у Київському національному університеті імені Тараса Шевченка захистив докторську дисертацію "Оцінка впливу агрохімічних засобів на стік хімічних речовин та якість поверхневих вод (на прикладі басейну Дніпра)" за спеціальністю 11.00.07 – гідрологія суші, водні ресурси, гідрохімія.

З 2000 р. завідувач кафедри гідрології та гідрохімії. Ініціатор перейменування кафедри на гідрології та гідроекології (2002 р.).

Читає спецкурси: "Основи гідрохімії", "Водопостачання та водовідведення", "Гідрохімія Світового океану", "Екологічні аспекти очистки вод", "Бальнеологічна гідрохімія".

Наукові інтереси: дослідження, присвячені теоретичним основам формування хімічного складу поверхневих вод під дією техногенних чинників, з проблем регіональної гідрохімії, запобігання забруднення водних об'єктів стічними водами, впливу агрохімічних засобів на якість природних вод. Розробив відомчий нормативний документ стосовно ведення моніторингу якості вод на транскордонних річках в системі Держводгоспу України з урахуванням вимог Водної рамкової директиви ЄС.

На основі багаторічних гідрохімічних і гідрологічних досліджень на експериментальних водозборах Богуславської, Придеснянської і Велико-Анадольської водобалансових станцій започаткував новий науковий напрям у гідрохімії – агрогідрохімія.

Автор понад 250 наукових праць, серед яких 30 книг, в т.ч. 20 монографій, зокрема: "Роль агрохімічних засобів у формуванні якості вод басейну Дніпра" (1996 р.), "Вплив сульфатного карсту на хімічний склад природних вод у басейні Дністра" (2002 р.), "Гідроекологічний стан басейну Західного Бугу" (2006 р.), "Гідролого-гідрохімічна характеристика мінімального стоку річок басейну Дніпра" (2007 р.), "Водні ресурси та якість річкових вод басейну Південного Бугу" (2009 р.), "Гідроекологічний стан басейну Горині в районі Хмельницької АЕС" (2011 р.), "Гідрохімічний режим та якість води Інгульця в умовах техногенезу" (2012 р.); 6 підручників – "Водопостачання і водовідведення: гідроекологічні аспекти" (1999 р.), як співавтор – "Гідрохімія України" (1995 р.); "Загальна гідрохімія" (1997 р.); "Загальна гідрологія" (2008 р.); "Основи океанології" (2008 р.), "Основи гідрохімії" (2012 р.) і 11 навчальних посібників.

Зараз розробляє основи гідрохімії регіональних басейнових систем.

Експедиції: Шацькі озера, ріки Прип'ять, Дніпро, малі водні об'єкти м.Києва, Південний Буг (відпрацювання швидкісного методу дистанційного відбору проб з вертольоту разом з ученими Гідрохімічного інституту, Росія), спільно з румунськими вченими – Сулинське і Георгієвське гірла Дунаю, ріки Південних Карпат і Трансільванського плато, північно-східна частина Чорного моря.

Голова спеціалізованої ради по захисту докторських і кандидатських дисертацій за спеціальностями 11.00.07 і 11.00.09, (з 2003 р.). Заступник голови науково-методичної комісії з гідрометеорології науково-методичної ради Міністерства освіти і науки України, голова комісії з гідрології та гідроекології Українського географічного товариства.

Засновник та відповідальний редактор редколегії періодичного наукового збірника "Гідрологія, гідрохімія і гідроекологія" (з 2000 р.). Член редколегій: журналів "Екологія довкілля та безпека життєдіяльності", "Водне господарство

України", "Український гідрометеорологічний журнал"; наукових збірників "Вісник Київського університету, серія: Географія", "Наукові праці Українського гідрометеорологічного інституту", "Метеорологія, кліматологія і гідрологія".

Ініціатор проведення Всеукраїнських наукових конференцій "Гідрологія, гідрохімія і гідроекологія" (2001, 2003, 2006 рр. – м. Київ, 2009 – м. Луганськ, 2011 – м. Чернівці).

Заслужений діяч науки і техніки України (2009 р.). Академік Академії наук вищої школи України (2006 р.). Нагороджений почесною грамотою Міністерства освіти і науки України (2003 р.), почесною грамотою Київського міського голови (2002 р.), відзнаками "Почесний працівник гідрометслужби України" (2003 р.) та "Відмінник освіти України" (2004 р.), почесною грамотою Держводгоспу України (2006 р.).

ОЛЕКСАНДРУ ОЛЕКСІЙОВИЧУ БЕЙДИКУ – 60!

Народився Олександр Олексійович 17 січня 1953 р. у Києві.

У 1975 р. закінчив кафедру фізичної географії Київського державного університету ім. Т.Г. Шевченка.

1975–1976 рр. – викладав географію у середній школі № 79 м. Києва.

1976–1979 рр. – аспірант, у 1979–1990 рр. – асистент, доцент кафедри фізичної географії та охорони природи географічного факультету Київського університету.

У 1980 р. проходив стажування в Московському державному університеті ім. М. В. Ломоносова та Інституті географії АН СРСР у проф. В. С. Преображенського.

У 1986 р. захистив кандидатську дисертацію "Структура і динаміка рекреаційного освоєння долини Дніпра в межах УРСР" за спеціальністю 11.00.02 – економічна та соціальна географія (науковий керівник – д.геогр.н., проф. П. Г. Шищенко).

1990–2006 рр. – доцент кафедри країнознавства і туризму.

У 1991 р. закінчив Технологічну школу бізнесу (м. Владивосток, Росія).

1995–1996 рр. – заступник декана факультету із соціально-побутових питань.

Протягом 1972–2001 рр. працював вихователем і вожатим у піонерських і дитячих оздоровчих таборах України та Росії.

У 2005 р. захистив докторську дисертацію "Методологія та методика аналізу рекреаційно-туристських ресурсів України" за спеціальністю 11.00.02 – економічна та соціальна географія.

З 2006 р. – професор кафедри країнознавства і туризму.

На географічному факультеті Київського національного університету імені Тараса Шевченка викладає дисципліни "Рекреаційна географія", "Географія туризму", "Рекреаційно-туристські ресурси", "Туристсько-рекреаційні комплекси"; у Київському національному університеті культури і мистецтв – "Стратегія розвитку національного туризму"; у Національному педагогічному університеті ім. М. Драгоманова – "Безпека в туризмі", "Екологічний менеджмент", "Регіональна політика розвитку туризму в Україні"; у Волинському національному університеті ім. Лесі Українки – "Географія туризму України", "Туристсько-рекреаційні ресурси світу"; у Київському славістичному університеті – "Ресурси міжнародного туризму", "Рекреаційні комплекси світу", "Туристські ресурси слов'янських країн".

Науково-практичні інтереси: рекреаційно-туристські ресурси, термінологія, активні методи навчання та психолого-педагогічні проблеми загальноосвітньої та вищої школи, геополітика, безпека життєдіяльності, популяризація географічних знань.

Загалом опубліковано близько 300 праць, зокрема: монографія "Рекреаційно-туристські ресурси України: методологія та методика аналізу, термінологія, районування" (2001 р.); словники "Українсько-російський словник термінів і понять з географії туризму і рекреаційної географії" (1997 р.), "Словник-довідник з географії туризму, рекреації та рекреаційної географії" (1998 р.), "Тлумачний словник термінів з рекреаційної географії (географії туризму)" (1993 р.), "Географія: Короткий тлумачний словник" (2001 р.), "Російсько-український тлумачний словник термінів з медичної географії" (1997 р., співавтор); посібники "Географія України" (1996 р.), "Географія: Посібник для вступників до вищих навчальних закладів" (1995, 1996 рр., співавтор), "Рекреаційні ресурси України" (2011 р.), "Унікальна Україна: географія та ресурси туризму" (2013 р., співавтор); співавтор підручника для 10 класу "Економічна і соціальна географія світу" (1997, 1998, 2004, 2006 рр.; 1998 р. – видано російською, 2001 р. – угорською мовами); навчально-методичні комплекси "Географія туризму", "Рекреаційна географія", "Туристсько-рекреаційні ресурси" (2007 р.), "Туристсько-рекреаційні комплекси" (2008 р.).

Першу подорож здійснив у 1959 р. на о. Джарилгач. Організатор та учасник експедицій на Байкал (перша подорож у березні 1979 р.), Камчатку, Курильські острови, Японське (1991 р.) та Каспійське (1973) моря, озера Іссик-Куль (1973), Телецьке (1985), Ханка (1991), о. Сахалін (1991), Алтай (1985), Памір (1989), Кольський півострів (1984), озеро Балатон (1975), до дельти Дунаю та ін. У 1975 р. як переможець всесоюзної вікторини "Чи знаєш ти Угорщину?" та учасник І фестивалю угорсько-радянської дружби подорожував Угорщиною. Пізніше відвідав Польщу, Чехію, Словаччину, Німеччину, Туреччину, Румунію, Болгарію, Сербію, Чорногорію, Швецію, Данію, Норвегію, Францію, Монако, Іспанію, Австрію, Італію, Хорватію, Туніс, Люксембург, Бельгію, Нідерланди, Єгипет, Йорданію, Ізраїль, Туречку, республіку Північного Кіпру, Грецію, Сан-Марино, Ватикан, Словенію, Індію, Велику Британію, Таїланд, В'єтнам, Камбоджу, Лаос, ОАЕ, Сінгапур, Малайзію, Індонезію.

